

9142

ПИСАНКА
СІЧОВИМ СТРІЛЬЦЯМ

НА

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

ВЕЛИКДЕНЬ

1918.

З ДРУКАРНІ „ДІЛА“, ЛЬВІВ РИНОК Ч. 10.

ЦІНА 1 КОРОНА.

До Вп. Читачів!

КОХАНІ ЧИТАЧІ й ЧИТАЧКИ.

Велику просьбу має „Молодий Самохотник“ до Вас! Він має як найлучшу охоту давати вам як найкращі китиці сміху й жартів, а разом де треба й гострих шпильок насміху (сатири!) Та сам він не завжди вдовольнить і Вас і себе. Ось тому й просьба до Вас: шліть і шліть будь ласка жартів, сміхів і насміхів силу силенну. „М. Самохотник“ усе прийме з подякою — а що тільки буде пригоже зараз подасть у найближній збірці. Шліть, шліть, не зражуйте ся часом, коли щось замість у кошову збірку пійде в редакційний кіш. Не всеж зараз і мусить вдати ся — та не зражуйте ся: не святі „горшки ліплять!“ Ще раз просить „Самохотник“ запомагайте його пером, а посилайте все на адресу

„Молодий Самохотник“

Чоти У.С.С. _____ Etappenpost 445.

ЛНБ України ім. В. Стефаника
Регістрація
5923

ЛНБ ім. В. СТЕФАНИКА
АН УКРАЇНИ

186674

1012

~~Секретно~~Львів. Бібліотека
АН. УРСР

СЕКРЕТНО

ТЗ

дописати

В садків вишневих цвітї молочному
І в рожецвітї йдеш до нас сьогодні,
Величне Свято, Свято Великодня,
Шлеш радість скрізь од дому та до
[дому.

Нове життя Народові мойому
Несеш, невольна запада безодня,
До діл душа зриваєсь благородня,
Не має місця вже між нами злomu.

О, щоб цей порив, щоби діл бажання,
Любов й добро у нас на все остали,
Щоб не кидали нас в трудні години!

Ми знаєм, ждуть нас ще важкі
[змагання,
Богато треба нам гарту та стали,
Однак і серця треба нам людини...

Я. Вільшенко.

Великоднє слово „Самохотника“

Здорові були, Січове Товариство!

Христос воскрес!

І ось діждали ся ми Великодня, четвертого вже Великодня за час цієї страшної війни! Всіляко святкувало ся за цей час це велике свято — і сумно й весело! Всіляко бувало! Святкували ми його й на далекій чужині й у своїй рідній Країні. Багато Вас святкувало його, першого року менше, а відтак, коли вже Москалі втекли були з галицької України, більше — дома, а багато святкувало таки на Січі, чи в полі, чи в Коші, чи в вишколі, чи по станицях. Тим не так весело святкувало ся. Та вони за чаркою руму, за піснею стрілецькою — забували свою самотність, свою безрідність — і сьак-так весело спливало й їм це велике свято Воскресення. Оттак святкував усі свята й „Самохотник“. І цього року так святкувати-ме. Не має в його ні роду, ні родини від часу, як батько тріс. Та навіщо йому роду, чиж ви, Січове Товариство, йому не рід, чи не не ближші серцю як найближша рідня. От тим то „Самохотник“, як доси святкував, так і сьогорічний Великдень святкувати-ме на Січі, серед Вас, Січове Товариство!

Старим козацьким звичаєм рад би він із усіма Вами похрестувати ся, свяченим яйцем поділити ся, гарними писаночками обдарувати Вас! Та годі! Вас багатенько, Братця, той не на одному місці Ви всі! Одні на широкій Україні помагають Матір визволяти, другі у вишколі вчать ся воєнного ремесла, треті в Кошеві підірване воєнними трудами здоровля поправляють, а ще інші аж гень над синім Дунаєм, у далекій старинній столиці, вчать ся черево ремінцем добре стягати. Годі й свяченим яйчком ділити ся. Яйця тепер дорога річ — не стало би на їх і Мрочкової каси, колиб усіх Вас хотів їми обділити, а не то „Самохотникової“, де нераз пусті вітри віють та миші з голоду гинуть. А писанок таки мабуть буде заборонено писати!

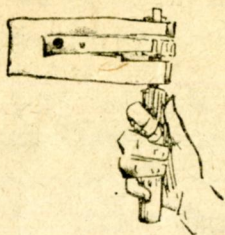
Годі! Тож прийміть мене таким як я є! Читайте та на вус мотайте. Читайте пильно, посмійте ся, потіште ся, але й розважайте прочитане! Сміх сміхом, жарт жартом, але й у сміху та в жарті буває наука.

Цим кінчу й бажаю Вам усім, славне Січове Товариство: „Дай Боже, щоб другий Великдень святкували ви вже всі дома, серед своїх рідних, на вільній Україні „без холопа та без пана“, а заразом, щоб усі ми стали й духом вільні, скинули з себе всі позначки рабства, неволі! Змаганням до цього було й буде старанням „Самохотника“. Перед нами тільки один правдивий.

шлях: шлях правди й любови! Тож уперед по цьому шляхові витривало й завзято. Нехай не буде між нами ні рабів, ні поклонників рабства. У вільній Україні й громадяне вільні, вільні серцем і духом!

Воскресення день, просвітім ся, люде!

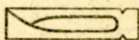
„Самохотник“.

НОВА СТРАТЕГІКА.

Стрілець А.: (бачить, як стравничий офіц. столової ступіює воєнну карту та значить щось на їй олівцем). Ого п. вістун і ви займаєте ся стратегією! Но! но!

Стравничий: Але деж там! Це карта нашого повіту! А оце харчова стратегіка. Червоними чертками позначив я, де можна дістати яєць, синіми де дістану бульби та збіжа, а чорними, де можна купити худобу, чи безрогу на заріз.

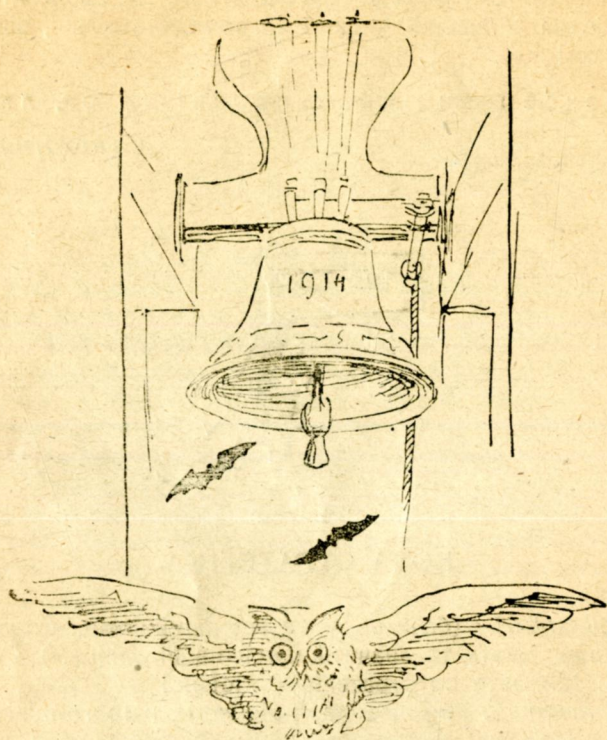
ВІДПУСТКА НА ОБРОБЛЕННЯ ПОЛЯ.

Стрілець: (зітхає) Колиб так дістати вже цю відпустку на оброблення поля, то чоловік відпочав би собі...

*

Коли час це гроші, так у світі безумовна рівність: багаті мають гроші та не мають часу, а бідаци мають час а не мають грошей.

Того Долого.

ПІСНЯ ПРО ДЗВОНА.

У великоднюю годину,
 У великодній свята час,
 Згадаймо цього на часину,
 Хто з літ дитячих тішив нас,
 Того хто в свято Воскресення
 Перше будив все радість в нас
 Хто кликав нас на шлях спасення,
 Згадаймо дзвона в свята час.

Дзвонить дзвін, дзвонить дзвін
 Бам-бім-бам, бам-бім-бам,
 Зве людей з всіх сторін
 В божий храм, в божий храм.
 В божий храм людей збірає
 В смутках, радощах усіх,

Чи весілля хто справляє,
 Чи хоронить хто своїх.
 Чи пожар то де зірветь ся,
 Хоче знищити усе,
 На дзвінниці дзвін озветь ся,
 На рятунок всіх зове.

Дзвін усе людий зве,
 Все ззива, все склика,
 Як лиш де, як лиш де
 Є потреба яка.

Я не буду тут співати
 Про заслуги дзвона вам,
 Хто цікавий тее знати,
 Добру раду йому дам:
 Німців вже співець заслуги
 Ці великі прославив,
 А наш знову їх у друге
 В Шклі на наше перелив.

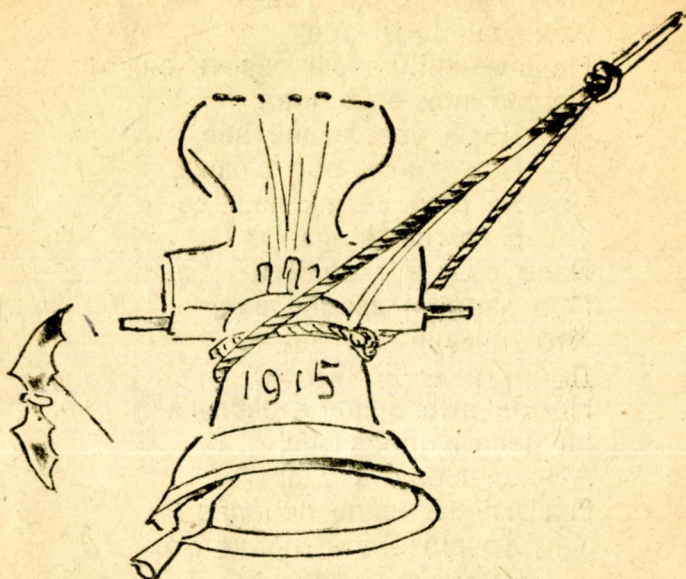
Хочеш знать, прочитать
 Раджу я оспів цей,
 Будеш знать, що міг дати
 Один дзвін для людей.

Я вам хочу оспівати,
 Як то дзвін цей покінчив,
 Як в війні він у гармати
 Свою душу перелив.
 Йде війна, війна страшная,
 Світом скрізь іде луна,
 Вже папір не дзвін скликає,
 Військо все під кріс ззива.

Гук і грім, паде дім,
 Паде храм, паде ліс,
 Вже здаєсь, що по всім,
 Паде люд, як покіс.

А дзвін дзвонить на дзвінниці
 Все людей у храм зове,
 Мов на прощі в Зарваниці
 Нарід мира благать йде:
 „Мира, мира просим, Боже,
 Мира, всі благаєм, дай,

Твоя ласка не допоможе,
То прийде усім нам край.

Дзвонить дзвін, дзвонить дзвін,
Боже мир, мир дай нам,
А не чує, що скін
І в його уже брам.

Невесела вістка лине
Для всіх дзвонів і страшна
Ворог, правда, край покине,
Але й дзвони забіра.
Беть ся серце, беть ся в дзвоні,
Слуха: ворог чи не йде,
Та пройшли вже всі погоні
І наш дзвін остав іще.

Ворог гнав, утікав
Що мав сил із краю,
Був би дзвін тежа забрав,
Та не мав вже часу.

Ледво ворог край покинув,
Віддихнув свobodно дзвін,
Він щасливий, ще не згинув,
Не прийшов йому ще скін

Аж і чує, кажуть люде,
Вістку скрізь несуть страшну,
„На всї дзвони бранка буде,
Бо ї їх треба на війну.

Всї розбить, перелить
На гармати усї,
Щоб війну закінчить,
Щоб побить ворогів“.

Задріжав дзвін на дзвінниці,
Але зараз успокоявсь,
Як прийшов наказ з столиці,
Що таке оповіщав:

„Всї молодші дзвони зняти,
Що літ сотки не лічать,
Всї їх треба на гармати
Як найскорше пер лять.

Лиш старі дзвони всї
Ці хай дзвонять іще
І хиба ще малі

Хай дзеленькають все“.

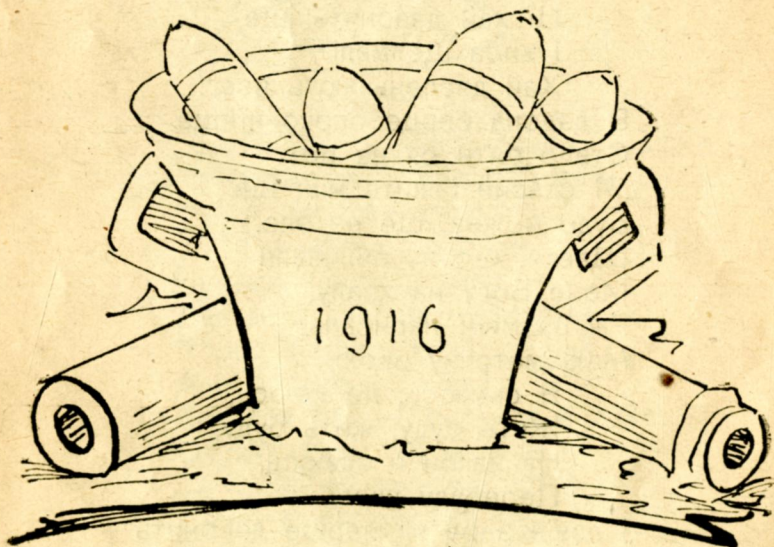
В дзвона серце спокійнійше
Стало бити ся на це:

„Я старий і жить міні ще
Буде можна, ще не зле.
Щастя, що як виливали
Мене Богу на хвалу,
Рік на мині написали,
Маю метрику свою.

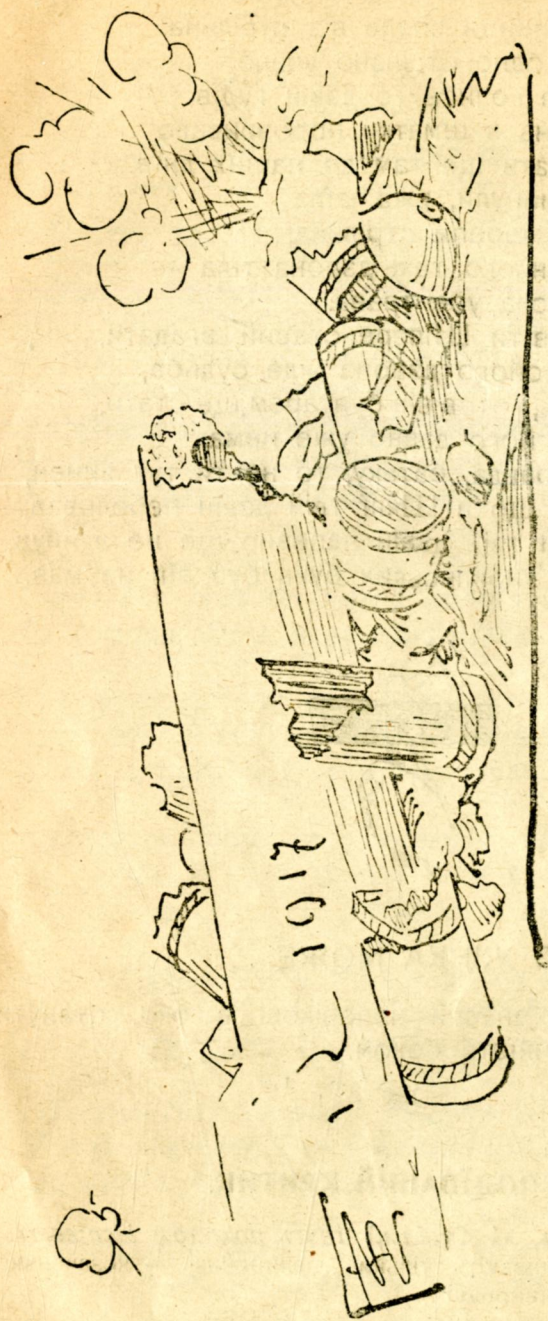
Я сьміюсь, не боюсь,
Жить буду, жить буду,
На закон я здаюсь,
Перебуду війну.

І дзвін знов як перше дзвонить
І людей зве в божий храм,
Але хто то, хто там гонить
Просто до дзвіниці брам.
Дзвін спокійно та надійно
На людей отсих глядить:
„Вони певно боговійно
Мира теж прийшли просить“.

Але ні, не такі
 Люде ті, ось ідуть,
 Уже всі на горі,
 Вмить край дзвона будуть.
 „Чого йдете на дзвіницю,
 Я старий, читайте о!“
 „Хтоб читав там кирилицю,
 Це варварськеє письмо!“
 Вколо дзвона оглядають,
 Матерял усі хвалять,
 На гармати призначають,
 Зняти дзвона вмить велять.
 Без одмін зняти дзвін
 І розбить в черепки,
 Дзвін ще бовкнув проклін
 Тай злетів із гори.

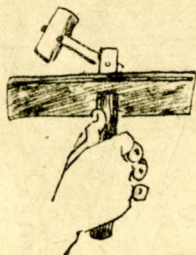
Повезли дзвона із дзвіниці
 Не відаю і сам куди,
 Мабуть повезли до столиці
 І там розбили в черепки.
 В горячій печі розтопили
 І на гарматнії стрільна

Усього дзвона перелили
 Тай повезли все знов тудя,
 Де самітна стоїть дзвінниця,
 Без дзвона наче без душі,
 Неначе тая удовиця
 Стоїть сумує у селі!

Там в далі гень рови глибокі,
 А за ровами ряд гармат,
 Всі пащі розплюли широкі
 І до дзвінниці і до хат.
 Нараз із двох сторін згреміло,
 Крик, зойк, огонь і метушня,

Село все миттю спопеліло
 Й дзвінниця впала від стрільна.
 Та не одно стрільно упало
 Там де колись то дзвін гудів
 Стрільна в шматки порозривало
 Й лежать ще там до наших днів.
 Роки минули, ржа ізіла
 Усі ці черепи стрільна,
 Колишнього теж дзвона тіла —
 І поросла усе трава.
 Не вмів ти, Шілере старий, вгадати,
 Яка твого дзвона жде судьба,
 Боявсь, готов він бунтарем ще стати,
 А ось його давно уже нема.
 Що правда, батьку, то не ти тут винен,
 А цей що в Шклі твій дзвін переливав,
 Був би твій дзвін напевно ще не згинув,
 Колиб кирильських букв був він не мав.

ЩО ЖІНКА МОЖЕ. . . .

Жінка може впасти чоловікові в око, стати йому в горлі й вилізти боком.

НЕСПОДІВАНИЙ КРИТИК.

Жид *(гляди́ть, як Стрільці йдуть походом і співають)*
 Ті стрільці то все співають тільки „дівчинонькі — козаченькі“
 й „козаченькі — дівчинонькі“.

Марко Проклятий.

І оспода в Небі в 1955 р.

Як тільки в Коші я найшов ся, в цюж мить
Нестримне бажання мене обхопило:
Коб так іще в Небо міні загостить!

І став я багатий: „Небесная сило,
Міні ти до Неба дістати ся дай
И там глянуть на своїх булюб міні мило...

По Пеклі оглянув-б небесний я рай —
Чудові є кажуть небеснії плянти,
А їх оспівати хотів би я знай.

Так чей на пійтські підліз би я банти
І може я став би іще й лавреат,
Та вийшов би з мене український ще Данте“.

Так молюсь... За руку в тім хтось мене хват:
„Ви небо оглянуть бажаєте, друже,
Я вас опроваджу, я знаю скрізь лад“.

Дивлю ся, край мене маленьке щось дуже,
Та шабля довжезна при боці в його
І цвікер на носі — латиною струже.

Так вміло, так зручно як може ніхто,
Неначе у Римі колись славний Катон.
„А хто ви будете?“ питаю на то.

„Не знаєте!? Прощу! Я звусь кадет Плятон,
Я в осмії вже клясі клясичних вчив мов,
Це, брате, є штука більша чим Маратон.

„Там битва була...“ „Я це знаю!“ Він знов:
„То гарно! Ага, вам до неба потреба!
Я вас попроваджу!“ „Я йти вже готов!“

Пішли ми простісько, простісько до Неба.
На землі смеркало, темніло уже,
За гори сховав ся світильник вже Феба.

Та зорі вже небо засіяли все
Й вигідна стелилась до Неба дорога,
Тудою чумацький знай шлях там веде.

„Питаю, чи взрю я вкраїнського Бога?“
„Це трудно!“ так Плятон. Бо знайте не всіх
Тут смертних до божого пустять порога.

Хіба хто найблизчий побачить би міг,
А смертні звичайні — таких не пускають.
Ха, ха! Не для смертних небесний поріг!“

„А ви?“ „Я що инше, мене всюди знають!“
„А з вами?“ „Зо мною побачимо ще
Як тут біля брами ще вас привітають...“

Ідемо й говорим, аж глип й брама вже.
„Ось брама до Неба! Тудою впускає,
А паспорт до Неба у вас чи буде?“

„Не має!“ „Це лихо, бо так не приймає“.
„Та лист є отвертий у мене з Коша“.
„А так то що инше лист теж силу має,

На його пройде в нас усяка душа“.
Застукали. Брама втворила ся скоро
І лиса вказалась до нас голова.

„А хто там товче ся в так пізню пору,
Та вснути міні не дає ані раз!“
„Отвертий в нас лист є!“ ми кажем знадвору.

„А так! Ну, то прошу, впускаю „сейчас“
„В, вкраїнському небі ми хочем побути?“
„Ідіть в ліво, Михайло святий справить вас“.

Ввійшли ми до неба: музику десь чути,
Ангельські десь хори співають пісень,
Краси, що там взрів я ніяк не збагнути.

А небо ясніше, ясніше як день.
„На неба „А—Б“ наперед ми підемо,
Святих українських взрите там всіх гень.

„Там знайдете певно до опису тему“.
Повчив мене Плятон. Згодивсь я: „Ходім!“
А чей для пера щось цікаве знайдемо,

Я дуже то рад би приглянуть ся всім“.
„Ось станьмо ми тутки у дверях кантини
Небесної й відси уважно глядім“.

Сказав міні Плятон. Ріка наче рине,
Так парами вийшли на прохід святі,
То вбрані в зелене, то вбраї у сине.

Та все знай „feldmässig“, як слід на війні.
У кожного зорі попереду сяють,
То білі, то срібні а то й золоті.

За парою пара, ідуть-виступають,
Все в парі під руку святий і свята.
Пані-святі в сукнях комети мов сяють.

А деякі були із їх у штанах
Пан Плятон узяв ся міні пояснити,
Котрий котру любить, котрого котра.

Та я тут про це вам не стану писати —
І Небо теж, кажуть, коханням стоїть —
І в Небі теж вмюють горяче кохати.

Постояли там ми, аж Плятон: „Ходіть,
Нове щось побачим міні повідає.
„Лиш слухайте пильно, лиш добре глядіть!“

Ідемо, пан Плятон усе поясняє.
 Янголи під крісом на варті стоять:
 „Стоять для паради, бо знайте не має

Ніщо в гамазях небесних вартувать!“
 Небесні патрулі одна за одною
 Проходять, не зваживсь ніхто нас займать.

Мене це дивує... „Ви йдете зо мною,
 Кадетаж ніхто з їх займать не буде!
 Пан Плятон на тее і гордий собою

Шаблюкою дзвонить, бундючно іде.
 Нараз десь роздав ся і репет і крики.
 Відважний пан Плятон аж страє ся на це.

З рова чуть якійсь мов просьби, мов клики
 І „Хто це?!“ питає патруля одна,
 Наперед напнувши крісові штики.

„Де терем святої Єлені?“ пита
 З рова цей Провідник патрулі підходить
 Із криком: „Та де ви забрали тудя!

В противний бік йти вам!“ „Пст! Тихо! Хтось
 [ходить“

Затишує його отой, що в рові.
 Дає йому руку втім янгіл й виводить

Героя з рова, а пан Плятон міні:
 „Святий це Георгій в Єлені влюбив ся,
 Вн певно під вікна скрадав ся її

„Та як у рові він нараз опинив ся?“
 „Ну, знайте, не диво, любов є сліпа“.
 Сказав на це Плятон і враз подивив ся

Фільософа зором, неначе пита
 У мене, чи в силі я це зрозуміти,
 Цеж думка не проста, глибоко-важка!

Вертаємо. Плятон найшов якісь квіти
І вмить їми груди свої прикрасив.
„Красою впивать ся також треба вміти!“

Сказав він: „Я квіти вже з малку любив“.
Ми знов край кантини. Тут звіт одбірати
Бог буде“. „В ночі?“ „Це вже диво із див!“

„Тут звіти й збірки у ночі відбувати
З давна вже завів ся звичай!“ Пан Плятон сказав
„Вкраїни Підбога зриш вмить, тут мій брате!“

Дивлю ся, святих і янголів ряд став,
Підбог невеличкий, із цвіком на носі
Від їх звіт поважно аж страх одбірав.

Святі та янголи обдерті та босі
Просили, щоб всіх їх у Пекло пусить,
У Пеклі тепліще як в Небі ще й досі...

А Плятон на вухо міні став мимрить
„Посада Підбога тут завидна дуже,
Багато до ньої святих аж горить.“

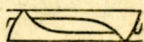
І ями копати старають ся, друже,
Під кожним Підбогом! Щоб місце зайнять
Самому тепленьке ніяке оруже.

Для їх не гидкеє, та явно ставать
До бою боять ся з отвертим шолоном,
Бо можна й самому у шкіру набрать“,

Мене така туга обняла за домом,
Як все це почув я, що вмить я сказав:
„Вертаю на землю!“ І враз з хмаррломом

Промоклий до нитки на землю упав.

Кіш У. С. С. в лютому 1955 р.

У скарбника Ц. У. У. С. С.

- Чи то може по дізінфекції?
- Ні до музею.

Стрілецький жарт.

Було це ще тоді, коли Кіш У. С. С. стояв в одній місцевості на Угорщині. До одної реставрації ввійшли двох У. С. С. із „старої війни“. Один із їх із веселим виразом звертає ся до господаря:

— Пане господарю, чи дасьте нам за наші гроші добрий обід?

— А чогож би ні! Прощу сідайте!

— А перед обідом горілочка й перекуса за наші гроші будуть?

— А певно, певно. А яка горілочка?

— Чиста з каплями! Но й до обіду плящина вина, токайського, що?

— Дуже радо.

— А до кави лікер, правда?

— Якого тільки забажаєте...

Стрільці напили ся до схочу горілки, зіли перекуску, відтак добрий обід із вином а відтак випили кілька кав із лікерами — опісля перший стрілець подав господареві дві короні й почав палко дякувати йому за багатий і смачний а дешевий обід.

— Дуже міні мило — відповів господар — але ви даєте міні дві короні, а міні належить ся 15 К.

— Помиляєте ся! Вам належить ся тільки дві короні маю свідків.

— Як??

— Таж я вас питав ся при вході, чи дістанемо обід із горілкою, перекусками й вином, кавою та лікерами за наші гроші. Ви згодили ся, а ці дві короні то всі наші гроші.

Господар подумав хвилинку, а відтак каже:

— Ну пожартували ви собі з мене, та хай там, та за це я вас о щось попрошу.

— Дуже радо.

— Я вам дам із цих двох корон іще корону решти, тільки пійдіть сьогодні на вечерю до реставрації мого сусіда напроти й зробіть йому такого самого збитка.

— О, це буде трудно...

— Чому?

— Бо це саме він дав нам цих дві короні, щоби ми з вас пожартували собі.

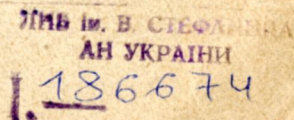
К. С.

100.000 польських марок

заплатить Парляментарие Коло Польське за вказанне місця побуту посла Тимка Старуха.

Потрібує його, щоби закупити в його великий вбструкційний деркач до воєнної обструкції.

Харчово-політичне тіркування стравиного Влодка фука.

Ось, панове, перед вами, я стаю тут із словами, що біда на світі всюди, де живуть лиш бідні люди.

Біда біду постигає, клопіт клопіт доганяє, скрута тут і скрута там, як я всему раду дам?!

Бо, панове ви мої, все на моїй голові!... Офіцирська столова, то страшна журба моя. Столової я стравничий, обов'язок мене кличе: ганяй, бігай за товаром, а то все тепер вже даром.

Було колись, чого треба, чи купити, чи дістати, йдеш до першої ти хати, де хазяйка молодиця, чи дівчина гарна веться, вусом кивнеш, оком моргнеш, а як треба то й пригорнеш, оженишся обіцяєш, і що схочеш зараз маєш: бульби, круп, яєць, пшениці все дістанеш в молодиці; схочеш масла, схочеш сира, кожна була тобі щира — ще й бувало нагодує, в нічку і переночує, щоби пізно не вертати, не жаліли міні хати.

Та то так було колись, а тепер як не крутись, не допоможуть вже мозолі, і в коморі і в stodолі всюди пусто, голо всюди, щож тут діять міні, люде?

Воно правда в цілім світі тепер клопоти великі, ні що їсти, ні що пити, ні у чому вже ходити. Одинока всіх надія, що Україна щось посіє.

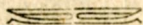
И „нашим брацям“ не забава, та їм влізла холмська справа, не так Холм, як Галичина, приманчивая дівчина! Шматок ласий, варта взяти, але як його дістати. Всі способи перебрали, всіх способів пробували — всі якось все не підходять, все із їми не виходять. Ще останній спосіб мають і скрізь його уживають: Україну понизити, всіх Українців очорнити: всі Українці то голота, нідочого їх робота, їх міністри темні люде, і нічого з їх не буде і ціла „Центральна Рада“, то ось так собі парада — Україну слід займити і у Польщу замінити. — Ну, панове ви мої, скажу вам думки свої: не пильнуйте чужого, а пильнуйте ви свого, щоб був в вашій хаті лад, щоб не гриз там брата брат, щоб ваш жонд мав повагу і до діла відвагу — в чужу хату не пхайтесь і свого добра тримайтесь — вашого ми не бажаєм, та свогого не дамо — що від наших батьків маєм, нашим дітям віддамо.

Оце наша політика, така була й буде все — ми чужого не бажаєм та пильнуємо своє. Наварили большевики на Україні каші теж, нароби́ли колотнечі тай пішли із наших меж.

Правда, помочі чужої треба було нам тепер, та хто винен тут ми знаєм, хто ждав, щоб народ наш вмер. Що багато говорити, довгих слів короткий зміст: Хто з чужого жить бажає, найчастіше має піст. І тепер, що світ ввесь постить, чи не в томуж то вина, що чужого забажали й з цього вибухла війна.

Рік четвертий вже воюєм, а рік другий голодуєм, та не наша тут вина — ми усе це добре знаєм, хто тут винен памятаєм — і йому відплатимо. Правда вийде як олива, будуть наші іще жнива, всі своє відберемо.

Та їм все це іще буде, треба кинуть ся між люде, щось добути в столову, треба хист свій показати, що я вмію все дістати, навіть у важку добу. Знайте добра господиня, хоч порожна в неї скриня, із нічого щось зварить, тож вас мушу попрощати, треба кинутись між хати — де що вдасть ся це купить.

ПОБАЛАКАЛИ.

Два У. С. С. їдуть поїздом на відпустку. Сидять довгенько мовчки тільки люльки завзято пакають. Вкінці один виймає люльку з рота та каже:

— Чуєш?

— Га?

- Відкіля?
- Відтіля.
- Куди?
- Туди.
- Відпустка?
- Відпустка.
- Богато?
- Досить,
- Учора?
- Позавчора. А ти?
- Також.
- Багато?
- Чимало.
- Учора?
- Учора.

Так поговорили оба з собою й знову повкладали люльки тай далі мовчки пакали.

ПЕРШЕ ВРАЖІННЯ З ВИШКОЛУ.

У. С. Стрілець із „старої війни“ зустрічає новобранця У. С. С. з свого села.

— Ну, як там добре товчуть вами? — питає „стара війна“ в новобранця.

— Досить!

— А як там ваша старшина?

— А з старшини, чим хто вищий тим менше знає. Найбільше з усіх знає наш старший стрілець.

— Так? А з чого ти так скоро це пізнав.

— Бо всі у всьому здають ся на його.

ІЗ ВИШКОЛУ У. С. С.

Десятник У. С. С. (до новобранця). На послідній на-уці повчив я вас, що при набиванні кріса, слід кріс держати дулом у долину. Стрілець Куций скажи міні чому се так?

Стрілець Куций (мовчить).

Десятник: Я так і знав, що ти туман вісімнацятий, тож скажу вам ще раз: по перше, бо так треба, а по друге, бо инакше було би проти припису. Розумно?

МІЖ ПОДРУЖЯМ.

У. С. С. (що недавно оженив ся до жінки). Моя люба, моя дороженька, я рад би тобі неба прихилити.

Жінка: Так, а сам хотів би остати на землі!... Правда?

НАЙСТАРША СТИЛЕЦЬКА ТОРГОВЛЯ

ЩЕ

СТРІЛЕЦЬКИЙ БАЗАР

Т. МРОЧКА
У КОШІ У. С. С.

Дістане там усього скоро, дешево й добре.
Тому всі У. С. Стрільці Заходять там радо.

Свій до свого!

Комплекти „Самохотника“ (старого) (1915—1918), понад 350 ст. тексту, понад 100 карікатур, можна набути за попереднім надісланнем **15 корон** (15 гривень) на адресу;

„САМОХОТНИК“, Кіш У. С. С.

Etappenpost 445.

З купном спішіть ся — запас дуже невеликий.

„СМІХ НІРВАНИ“

збірка новель і нарисів А. БАБЮКА

замовляти в Книгарні Наукового Товариства
ім. Шевченка в Львові. — Ціна 1 К.

Львів, Ринок 10.

20.00
186674 960 (1986)
Каверня „Sans Souci“

вулиця Шайнехи

ріг вул. Сикстуської.

Щодня концерт.

Всі
стрі
В

И 662.150

- - вул. Руська ч. 20. - -

(дім „Дністра“).

Кожний знає, що найкраще й дешево
поснідає чи перекусить, а також
випе пиво, вина чи доброї горілки

В МАВРИКІЯ ФУКСА

вул. Руська ч. 20. (дім „Дністра“).

СТРІЛЕЦЬКА ТОРГОВЛЯ

В Вишкoлї У. С. С.

ПРОДАЄ ВСІ ПОТРІБНІ ДЛЯ КОЖНОГО
СТРІЛЬЦЯ ТОВАРИ :—: ПРОДАЖА
ЧАСОПИСІВ І ПОЛЕВИХ СТРІЛЕЦЬКИХ
:: :: :: ВИДАВНИЦТВ. :: :: ::

ДРУКАРНЯ Й ФАБРИКА ПЕЧАТОК

І. ФРІДМАН

у Львові, вул. Сикстуська ч. 2.

виковує всякі друки й печатки гарн., скоро й дешево.

ПИСАНКА
СІЧОВИМ СТРІЛЬЦЯМ

НА

ВЕЛИКДЕНЬ

1918.

З ДРУКАРНІ „ДІЛА“, ЛЬВІВ РИНОК Ч. 10.

ЦІНА 1 КОРОНА.

Львів. Бібліотека
АН. УРСР